

timp cu voi și cu Dumnezeu, de aceea fug de voi".

La Sfântul Ioan Scărarul găsim:
„Atunci când cuvântăm, chiar și despre cele mântuitoare de suflet, ni

se întâmplă uneori să regretăm; când tăcem, niciodată".

Sursa: Sfântul Nicon de la Optina -
Cugetări, Gânduri și Sfaturi folositoare pentru credincioși

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 21 septembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 22 septembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Pescuirea minunată*
→ *Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi, mitropolitul Moldovei*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 41 / 15 septembrie 2013 ♦

SFÂNTUL NICON
DE LA OPTINA

ÎNSEMNARE DIN JURNALUL SĂU
DATA DE 17 SEPTEMBRIE 1908

Astăzi este pomenirea Sfintei Mucenițe Sofia cu fiicele ei Vera, Liubov, Nadejda (Pistis, Agapis, Elpis). La Moscova e bairam mare! Praznic cu chiolhanuri și distracții lumești. În familiile pe care le cunosc sunt și persoane care își serbează onomastica și, probabil, ca de fiecare dată, au să benchetuiască. Se face seară, se adună musafirii, se complimentează reciproc, beau, mănâncă, noaptea târziu se risipesc pe la casele lor. Câtă zădărnice și ce pustiu în suflete! Despre credință, despre Dumnezeu abia dacă mai aduce careva vorba: e neinteresant, demodat.

De câte ori nu m-au împresurat gândurile... Iată, sunt în biserică, la „Sfântul Ioan Botezătorul” sau la „Sfântul Macarie”, e pace și liniște în jur, flacăra firavă a candelor

pâlpăie în fața sfintelor icoane, privegherea încă n-a început. Frații intră cuviincios, în tăcere se roagă, își regăsesc locurile în liniște, așteaptă să înceapă slujba. Tăcerea aceasta e pacificatoare. Cât de bine ne simțim aici!

Iar „dincolo”, „afară”, deșertăciune, suflute pustii, deși toți aleargă, toți se arată ocupați și preocupați de ceva. Dar asta încă nu-i tot. Poate că chiar în această clipă pe undeva se săvârșește o crimă, o hoție, o ceartă, un abuz, se produc orgii sălbatice, beții...

De Dumnezeu, de existența sufletului, de viața ce va să fie nu-și mai aduce aminte nimeni. M-am aflat și eu, până nu demult, în acest vârtej. Am și trăit așa, puteam să-mi continui viața în același chip. Acum nu mai știu cum să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mă aflu în această liniște aici, la schit. E o adevărată minune că Dumnezeu m-a smuls din ghearele acestui monstru – lumea.

Îmi imaginez două tablouri față-n față: lumea cu grozăviile ei și, într-un contrast absolut, biserica cufundată în liniște, în penumbra candelor. Mi-e sufletul plin de pace și de bucurie. Slavă Ție, Doamne!

Sursa: Ieromonahul Nikon – „Jurnalul ultimului duhovnic de la Optina”, Editura Sofia, București, 2005

DIN SCRISOAREA CĂTRE MAMA SA

16/29 NOIEMBRIE 1922

Prin gura omului vorbește trufia: „*vom face, vom obține, vom începe să înălțăm Turnul Babel*”, îi cerem lui Dumnezeu „să dea socoteală” de faptele Sale, vrem să stăpânim lumea, visăm să cucerim cerurile, dar nimeni și nimic nu răspund acestei trufii, neputința omului dovedindu-se prin cele mai amare experiențe. Ținând seama de aceste experiențe ale istoriei, din cele mai vechi timpuri până astăzi, ajung la concluzia că nepătrunse sunt cu adevărat pentru noi căile Proniei Dumnezeiești, că nu le putem înțelege și că nu ne rămâne decât să ne încredințăm cu smerenie voinței lui Dumnezeu.

Nimeni și nimic nu-i pot aduce omului o mai mare vătămare decât și-o poate face el însuși și, invers, celui ce nu se va lăsa de păcat nu-i vor putea veni în ajutor nici o mie de mijloace mântuitoare. În consecință, unicul rău este păcatul. Iuda a căzut, chiar dacă se afla în preajma Mântuitorului; dreptul Lot s-a mântuit, chiar dacă trăia în Sodoma. Aceste gânduri și multe altele asemenea îmi trec prin minte când învăț citindu-i pe Sfinții Părinți și

DESPRE TĂCERE

când privesc cu ochii minții ce se întâmplă în jurul nostru.

Ce va fi? Cum va fi? Când va fi? Dacă se va întâmpla una sau alta, în ce parte să ne înclinăm? Ajungând într-o situație sau alta, în care dintre ele vom găsi în noi tărie și liniște duhovnicească? O, Doamne, Doamne! Ce cumplită confuzie îți cuprinde sufletul atunci când încerci să privești lucrurile bizuindu-te numai pe mintea ta, când încerci să pătrunzi tainele viitorului, pe care, evident, nu le cunoaștem, dar care se anunță, fără să-ți dai seama de ce, teribile. Mintea rămâne neputincioasă cu toate ale sale: proiecte, mijloace, născociri, reverii copilărești, visări plăcute. Când te trezești, totul dispare, te izbești de cruda realitate, proiectele ți se năruiesc. La ce și în ce să mai sperî? Numai la Dumnezeu. Domnul este mântuirea și scăparea mea. Încredințându-mă pe mine și pe toate ale lumii lui Dumnezeu, lumea sufletului meu își află liniște. Dacă mă încredințez voinței lui Dumnezeu, voința lui Dumnezeu se va săvârși în mine, iar ea este întotdeauna bună și desăvârșită. Dacă sunt al lui Dumnezeu, Domnul mă va apăra și-mi va aduce mângâiere. Dacă, spre folosul meu, mi se trimite o ispită, binecuvântat fie Domnul, Cel ce lucrează pentru a mea mântuire. Chiar și atunci când necazurile vin puhoi, Domnul este puternic, îmi poate da mare și slăvită alinare.

Un palavragiu nu va fi în stare să ducă o viață atentă în raport cu sine însuși, se va risipi continuu.

Tăcând, ajungi la starea de statornicie în tăcere și din aceasta în rugăciune, deoarece cum s-ar putea ruga cel aflat în risipire?

Tăcerea îndelungată, intrată în obișnuință, este o faptă ascetică, o nevoie. Fiindcă atunci când cineva perseverează în tăcere, vrăjmașul vine și le șoptește celorlalți: „Uitați-vă cât este de îngâmfat, nici măcar să vă vorbească nu catadicsește...” Deși nu este așa. De aici vi se pot trage necazuri. De aceea, cine s-a hotărât pentru o asemenea nevoie trebuie să se pregătească să țină piept necazurilor. Dar nu este deloc ușor să dobândești tăcere îndelungată. Și tocmai de aceea ea stă atât de sus pe scara desăvârșirii, ai nevoie de ea, este „*taina vieții în veacul ce vine*”.

Cine păzește tăcerea, acela se pregătește pe față pentru viața ce va veni. Părintele Macarie spunea adesea: „*Ia aminte, toți sfinții tăceau. Cuviosul Serafim de Sarov tăcea, Arsenie cel Mare tăcea. De aceea și este «mare», fiindcă tăcea*”. Când a fost întrebat de ce tace, tot timpul a răspuns: „*Credeți-mă, fraților, pe toți vă iubesc, dar nu pot să fiu în același*